

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Η ΚΛΑΥΔΙΑ

Ἡ Κλαυδία πού ἀκολουθεῖ, ξυπόλυτη, στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους τ' ἀμάξια ζητώντας «μιά πενταροῦλα» ἀποκοιμήθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά πού ἀνεβαίνει στὸν τοῖχο τῆς καλύβας, κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά τόσο γέριχη καὶ τόσο στριμμένη, πού μοιάζει, τὸ χειμῶνα, μεγάλο σκελετὸ πού ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ λευκὸ τοῖχο τῆς.

Τώρα, εἶναι γεμάτη ἄνθια, τὰ ρόδα τῆς ἀνάβρυσαν σὰ νὰ ἔγινε θάμα καὶ ὁ ἀγέρας πού ἀποστάζει στὴ χλιερὴ βραδεῖα εἶναι τόσο βαλσαμωμένος, πού ἡ Κλαυδία συμμαζεύτηκε στὶς ρίζες τῆς, σὰν πουλὶ πού τρέμει. Τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ φεγγαριοῦ στὴ λίμνη, ἡ χλωμάδα τοῦ κάμπου, ὅλος ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ τοῦ γέρικου μύλου, τὸ παράξενο κόασμα τῶν βατράχων καὶ χίλια ἄλλα μυστήρια στὴν ἀρχὴ τὴν ἔκαμαν ν' ἀνατριχιάζει μαζί μὲ τὰ φύλλα, ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ βλέπει μιὰ σκιά, μακρὰ καὶ πολὺ γαλάζια, νὰ τὴν ἀκολουθεῖ στὸ λευκὸ δρόμο τῆς ἐξοχῆς, καὶ νὰ πηγαίνει πίσωθὲ τῆς, ἡ Κλαυδία δὲν ἐτόλησε νὰ σαλέψει, ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ παλαιὰ μυλόπετρα, μακρὰ, ἄλεσε τὰ ὄνειρά τῆς στὴ νύχτα, ἕνας σκύλος ὑποστατικοῦ ἐγαύγισε ὁ πετεινὸς ἔκραξε.

Δροσερὴ αὔρα ἐτίναξε ὅλα τὰ ρόδα τῆς τριανταφυλλιάς, χρυσαλίδες ἔτοιμες νάβγουνε στὴ ζωὴ ἔπεςαν στὰ μαλλιά τῆς Κλαυδίας κι' ὅταν, ντυμένη τὰ κουρέλλια τῆς, ἐξύπνησε, ὅλες οἱ πεταλοῦδες τῆς αὐγῆς ἀπὸ τὰ χρυσὰ καὶ κατσαρὰ μαλλιά τῆς ἐπέταξαν στὸν ἥλιο.

PAUL FORT

ΑΠΟ Τ' ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΒΑΚΧΕΙΑ

Ἡ Αὐγὴ ἀντίκρουσε τὴν Ἀριάδνη στὴ χλιερὴν ἀμμουδιά νὰ παραδίνεται στὶς ἀχτίδες τῆς καὶ νὰ χαμογελάει στὸν ξύπνο τῆς... Ὁ Βάκχος, στὸ βάθος τῶν δρυμώνων, στὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ξανάδε τὴν πομπὴ τῶν Βακχικῶν ὀργίων νὰ σκιρτᾷ ὀλόγυρα του.

Μὲ τὸν ὄμο βαστάζοντας τὴ ζέστη καὶ τὸ γαλανό, καὶ δυὸ λευκὰ

νυφικά χέρια, γλυστρώντας στη μέση του, ο καρβαλάρης Σειληνός με μικρά και βέβαια βήματα, προστά απ' τη συνοδιά, ροδαλός και φρόνιμος έτρεχε με μικρό καλπασμό.

Και τὸ γαϊδοῦρι ἐκάλπαζε, μὰ τὸν Πολυδεύκη! λιγότερο φανερό, μόλις καὶ φαίνονταν ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτιά του καὶ τὴ θυμωμένη οὐρά, γιατί ὁ Σειληνός ἐσκέπαζε τὶς δυὸ πλευρὲς μὲ τὰ μεριά του, τὰ νεφρὰ μὲ τὸν πισινό του, καὶ τὸ ραχοκόκκαλο μὲ τὴν κοιλιά του, πὸ οἱ τρεῖς δίπλες τῆς συγκρατῶνταν μὲ γιρλάντες.

Ποῦ ἔτρεχεν αὐτὸς ὁ γλυκὸς ἄγγελος τοῦ Βάχου; Στὸ ἄδεντρο μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἡ Χλωρίδα χορεύει μὲ τὶς συντροφισσες τῆς, ἀφίνοντας, στὶς λευκὲς λάμπεις τῶν μικρῶν γυμνῶν ποδιῶν τῆς, πάνου στὴ γλῶη νὰ τρέχει τὸ κυμάτισμα τοῦ πέπλου τῆς.

Κ' εἶναι κατάλληλο μέρος γιὰ τὰ ὄργια τῶν βακχείων. Σοβαρός, ἦλθεν ὁ Σειληνός. Ἡ Χλωρίδα ἔπινε. Καλὸ σημάδι. Καὶ σ' ὄλο τὸ μᾶκρος τῆς πηγῆς, οἱ ἀνοιξιὰτικες νύφες ἔδειχναν τὴ ρόδινη σειρὰ τῶν μικρῶν πισινῶν τους.

Μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, σὲ στάση σοβαρῆ ὁ Σειληνός, ἐν τούτοις, ἐξύγωσε. Σὰ νάλαμπεν ἥλιος. Ἡ πασίχαρη εἰκόνα τῆς κοιλιάς του ἔπεσεν ἀκριβῶς στὴ μισωσιὰ τοῦ κύματος. Τὸ πλῆθος πέταξε.

Μὰ ἡ Χλωρίδα ἦλθε γελώντας καὶ τὰ μαλλιά ξέπλεκα, νὰ συναντήσῃ τὸν καλόκαρδο πατέρα, καὶ σταματώντας πολὺ σιμά του, δείχνοντας μὲ τὴν κίνηση τῆς θείας κορμωστασιᾶς τῆς, τοῦ παιδιὰτικου ἔρωτα τὴ χαδιάρικη λιγεράδα,

Τοῦδωσε δροσερὸ νεράκι, ἀπλώνοντας τὴ φούχτα τῆς, κι ὁ ἀγαθὸς παπποῦς, ἂν καὶ δὲν ἦταν καθόλου λαίμαργος, ἀχόρταγα καὶ ἥσυχα, ἦπιε τὸ ὑγρὸ μαργαριτάρι στὸ ρόδινο σφαιρικὸ βάζο, πὸ ἔγειρε, μὲ τὰ ἐνωμένα δάχτυλα του.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Χλωρίδα σφάλιξε τὰ μάτια τῆς, θαρρώντας ὅτι μέθυσε: ὁ Σειληνός τὴ σήκωσε ἀλάκαιρη πρὸς τὸ χαμόγελο του, ἐνῶ τρέχοντας στὸ χορτάρι πὸ εἶταν ἀκόμη παρθένο, τὸ λευκὸ του γαϊδοῦρι, κρυφά, ἄφινεν ὀλόχρυση κόπρο.

Οἱ νύφες, στὸ λειβάδι, μὲ μικρὲς μαγικὲς φωνοῦλες, ἔλεγεν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη μιὰ παραέξην εἶδηση. Ἔμαθαν γλήγορα, ὅτι ἓνας θεός, ὁ νικητῆς τοῦ Γάγγη, ὁ Ἰακχος, πὸ πάντα εἶναι νέος, ὁ Ἀφέντης τοῦ Τρύγου, χαμογέλασε... Ἔσπειραν τὸ λειβάδι μὲ κολχίδες.

Σὲ τρεῖς κρασιὲς τῆς Χλωρίδας, πὸ μοιαζαν μὲ κακάρισμα, κατὰ τὸ δάσος, ἐβγήκεν ἡ Βερτούνη κ' ἡ καλότραφη Πωμόνη κι ὁ Θεὸς τῶν Ὁρίων, στόνα πόδι, παίζοντας τὴν βαρύνυλο, ἀκολουθούμενος ἀπ' ὄλους τοὺς θεοὺς τῶν κήπων πὸ ἐτρίκιζαν, καὶ στὸν ἀνθοστόλιστο κάμπο ἐσώριαζαν σταφύλια.

Ὁ Σειληνὸς χαρούμενος, ἔβαλε δυὸ δάκτυλα στὰ χεῖλια κ' ἔσφύριξε. Τρεῖς φορὲς ἀντήχησε τὸ σφύριγμα στὰ πέριορα. Καὶ ἡ θεία συνοδιὰ ἐμπῆκε στὸ ἄδεντρο μέρος τοῦ δάσους, σέροντας ἑξοπίσω τῆς τὸ Θεὸ Βάκχο πὺν στέναζε.

Οἱ Βάκχες ἀνέβασαν τὰ θύρσα στὰ βλέφαρα τοὺς. Τὰ μάτια τοὺς ξετάζουν τὸν κάμπο. Ὅλες χυμῶν! Ὁ ἠλιοσωρὸς τοῦ τρύγου λάμπει. Ὁ Βάκχος οὐρλιάζοντας ἀπὸ χαρὰ, δέχεται τὸ πήδημα τῶν τίγρεων.

Ἡ ἀνάσα τῶν φαύνων τὸν παρακολουθεῖ κι ἀνάμεσα στὴν πνοὴ τῶν φθάνουν ἀντάμα. Τὰ τσαμπιὰ πετᾶν, χαμένα, ξεσχισμένα, ξαναπαγμένα καὶ σὰν κόκκινοι βᾶτοι σφιχταγκαλιάζονται οἱ βάκχες.

Στὰ βραχνὰ στήθια ὁ τρύγος συντρίβεται. Τὰ κέρατα κάμνουν νὰ πετᾷ τὴ μαύρη δροσιὰ τοῦ κρασιοῦ. Κ' οἱ Μαινάδες ἀφίνουν, μὲ τὰ ἐκστατικὰ πηδήματά τους, νὰ πετιέται τὸ κρασι ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς ρόγας, καὶ τὸ γάλα ἀπ' τὰ στήθια τῶν.

Μέσ' ἀπόνα σταφύλι τὰ μάτια τοῦ Βάκχου λάμπουν. Ἡ κραυγὴ τοῦ ξαναφουσκώνει ἀκόμη τὶς ρόγες πὺν ἐδάγκωσε καὶ ζαχαρωμένα σάλια πὺν ἀφρίζουν, στὸ λαιμὸ σπιθοβολοῦν. Οἱ δυὸ τίγρεις βόγγουν σὰν περιστέρια κατὰ τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο.

Σὰν βαρέλι ὁ Σειληνὸς κυλίστηκε στὰ σταφύλια. Σὲ κάθε γῦρο, ὑψώνεται ἓνα κύμα μυρωμένο, πὺν εἴκοσι γλῶσσες φαύνων καὶ τὸ γαλανὸ ἀκόμη ρουφᾶν. Κι ὅλοι μαζὺ κάνουν ἓνα γῦρο μυρωδάτο, τεράστιο.

Ἡ ἄλικη γιρλάντα κυκλώνει τὸ Βάκχο. Κάτου ἀπ' τὰ μπράτσα καὶ τρέχοντας γληγορώτερα ἀπὸ τὸ γῦρο βλέπει, σὰν φλόγα πὺν χαμηλώνει καὶ σέρονται, κρασάτη, μὲ τὸν θύρσο στὸ χέρι, τὴν Ἀφροδίτη νὰ γλυστρᾷ πονηρά.

Κι ὁ Βάκχος τὴν κυνηγᾷ μὲ τὰ μάτια ἔξω, χαμηλωμένο τὸ μέτωπο, ἀνοιχτὰ τὰ χέρια, μ' ἀχόρταγες κραξιές, καὶ μανιασμένος, τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν ὥρα ὅπου στὸν οὐρανὸ ἡ Ἄρτεμη δείχνει στὸν κόσμὸ τὸν ὠραῖον ὑγρὸν ὄμο τῆς.

Ὁ γῦρος ξεσκιζέται καὶ στὸν κάμπο καπνίζουν τὰ μερδεμένα σώματα, σὰν λόφοι πὺν σαλεύουν. Ἄσκοι ἀχνοῦ, στὰ δέντρα σκύφτουν καὶ στὰ ὄργια τῶν βακχείων χύνουν τὸ σεληνόφωτο.

Στὸ τέλος μιᾶς μελωδικῆς ἡμέρας τοῦ φθινόπωρου, πὺν, δυὸ φορὲς ἔρωτεμένη καὶ τὶς δυὸ παρατημένη, ἡ Ἀριάδνη κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἦσκιο τῶν πένθιμων δρυμῶνων καὶ παραδόθηκε στὴ θάλασσα πὺν τῆς πῆρε τὸ Θησέα τῆς.